

BÀI DỰ THI

**Cuộc thi: “BÁC HỒ TRONG TRÁI TIM TÔI
(LẦN 4) NĂM 2025”**

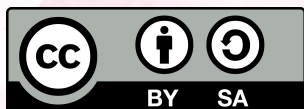
Thông tin

Bài dự thi: Bài cảm nhận về quyển sách song ngữ
President HO CHI MINH Biography and Career.

Họ và tên: Trần Minh Tú

Khoa: Quản trị Kinh doanh

Email: tukg5205@gmail.com

Bài cảm nhận về quyển sách song ngữ President HO CHI MINH
Biography and Career. © 2025 bởi Trần Minh Tú được cấp phép theo
CC BY-SA 4.0.

MÃ BÀI DỰ THI
(Do Ban tổ chức ghi)

THÔNG TIN DỰ THI

CUỘC THI “BÁC HỒ TRONG TRÁI TIM TÔI (LẦN 4) NĂM 2025”

1. Thông tin bài dự thi của thí sinh

Hình thức:

Bài viết cảm nhận

Video clip

Tranh vẽ

Tên sản phẩm dự thi: Bài cảm nhận về quyển sách song ngữ President HO CHI MINH Biography and Career.

Thông tin tên cuốn sách, tác phẩm được phép lưu hành mà anh/chị/bạn/em được học/đọc của Chủ tịch Hồ Chí Minh hoặc của các tác giả khác viết về Người đã truyền cảm hứng, nâng cao nhận thức, định hướng anh/chị/bạn/em luôn học tập và làm theo tư tưởng, đạo đức, phong cách của Chủ tịch Hồ Chí Minh:

Chủ tịch Hồ Chí Minh TIỂU SỬ và SỰ NGHIỆP. President HO CHI MINH BIOGRAPHY AND CAREER

2. Thông tin của thí sinh dự thi

Họ và tên: Trần Minh Tú

Chức vụ: Sinh viên

Ngày tháng năm sinh: 19/06/2004

Thư viện/Khoa/Trường: Thư viện quận 12/ khoa Quản Trị Kinh Doanh/ Đại học Nguyễn Tất Thành

Số điện thoại cá nhân: 0949247912

Địa chỉ email cá nhân: tukg5205@gmail.com

Họ và tên: Trần Minh Tú

Đơn vị: Đại học Nguyễn Tất Thành

Liên hệ: [0949247912](tel:0949247912) tukg5205@gmail.com

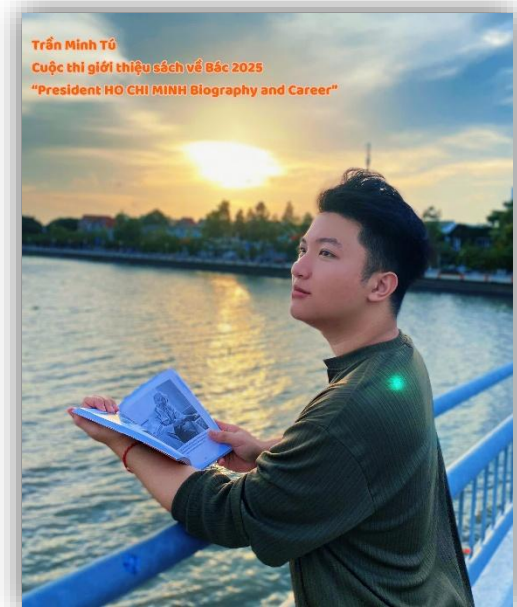
Sách chủ đề: *Chủ tịch Hồ Chí Minh Tiểu Sử và Sự Nghiệp. President HO CHI MINH Biography and Career*

Nhà xuất bản (NXB): NXB CHÍNH TRỊ QUỐC GIA SỰ THẬT

CUỘC THI CẢM NHẬN SÁCH với “BÁC HỒ TRONG TIM TÔI 2025”

Có những mùa xuân không nằm ở tháng giêng, mà an trú trong một ánh nhìn hiền hậu, một nụ cười hiền từ, hay trong đôi dép cao su cũ kỹ đã cùng Người băng qua biết bao chặng đường hun hút bụi thời gian. Có những cuộc đời, như ánh lửa nhỏ nơi đầu nguồn, âm thầm sưởi ấm cả dân tộc. Và có những con người, không cần đứng trên đỉnh cao chính trị hay hào quang chức vị, vẫn được nhân dân muôn đời gọi bằng hai tiếng thân thương nhất: *Bác Hồ*.

Là một người trẻ đang sống giữa thời đại hội nhập đầy sôi động, giữa bộn bề dữ liệu và tấp nập chuyên động, tôi từng nghĩ rằng việc hiểu về Bác Hồ – một vĩ nhân của lịch sử – chỉ cần qua vài dòng tiểu sử, một số trích dẫn tiêu biểu là đủ. Nhưng không! Có những điều, chỉ khi ta chạm bằng tâm hồn, mới thực sự *thấm*. Và tôi đã thực sự *thấm* khi vô tình cầm trên tay cuốn sách song ngữ “*Chủ tịch Hồ Chí Minh – Tiểu sử và sự nghiệp*” – một ấn phẩm được biên soạn bởi Khu Di tích Chủ tịch Hồ Chí Minh tại Phủ Chủ tịch, do Nhà xuất bản Chính trị Quốc gia Sự thật phát hành.

Hình 1. Người viết và sách

Không phải là cuốn sách mang chất sử học khô cứng, tác phẩm này nhẹ nhàng dẫn tôi băng qua từng cột mốc trong cuộc đời Người như dặt tay qua những mùa lịch sử – từ một cậu bé xứ Nghệ nung nấu lý tưởng giải phóng dân tộc, đến một nhà lãnh đạo kiên trung và một con người suốt đời sống vì nhân dân. Nhưng có lẽ, điều khiến tôi xúc động nhất không phải là những kỳ tích chói lọi, mà là *79 mùa xuân cuối cùng* – những trang viết thấm đẫm ân tình, nhân hậu, khát vọng và cả những điều chưa trọn vẹn – như một khúc trầm lặng trong bản anh hùng ca bất tử. Chính phần sách ấy – “*Năm cuối cùng của cuộc đời 79 mùa xuân*” – đã thôi thúc tôi viết nên bài cảm nhận này. Không để tán tưng, không để kể lại, mà để được cúi đầu lặng lẽ nhìn về một con người vĩ đại bằng chính ánh nhìn của trái tim mình – khi đọc, khi nghĩ, khi sống.

Một chiều mưa trong kỳ thực tập, tôi tình cờ dừng chân tại một tiệm sách nhỏ nơi quê Nội. Bước chân tôi như vô thức dừng lại trước kệ sách có tấm biển ghi bằng nét chữ bạc màu: *Tủ sách về Bác Hồ*. Trên kệ, giữa những bìa sách đã nhuốm màu thời gian, tôi thấy một cuốn sách còn mới – trang trọng, song ngữ – mang tựa đề “*Chủ tịch Hồ Chí Minh – Tiểu sử và sự nghiệp*”. Không hiểu sao, tay tôi khẽ run khi lật trang đầu tiên. Có lẽ, đâu đó trong sâu thẳm tâm thức, tôi vừa mở ra không chỉ một quyển sách – mà là một cuộc đời, tôi biết rằng mình không chỉ đã chạm vào cuốn sách mà còn chạm vào một mạch nguồn sống động của lịch sử.

Tác phẩm ấy, như một bản trường ca thắm thì giữa hai ngôn ngữ, dẫn dắt người đọc đi qua những chương đoạn lớn của lịch sử dân tộc bằng chính bước chân của Bác – từ thời niên thiếu đầy mơ ước, hành trình bôn ba tìm đường cứu nước, đến những ngày lãnh đạo cách mạng rồi xây dựng đất nước trong gian khổ. Cuốn sách gồm ba chương chính, được biên soạn công phu và khoa học, xen kẽ nhiều hình ảnh tư liệu quý giá. Mỗi

Hình 2. Người viết bài và sách

dòng không chỉ kể chuyện, mà còn chất chứa chiều sâu của tấm lòng – không lên gân hào hùng, không ngợi ca sáo rỗng, mà lặng lẽ, đầy nhân nại, như chính con người Bác.

Trong chương cuối cùng – *“Cải tạo và xây dựng Chủ nghĩa xã hội ở miền Bắc, chỉ đạo cách mạng dân tộc ở miền Nam”* – phần viết về năm cuối cùng của cuộc đời Người khiến tôi phải ngừng đọc nhiều lần vì xúc động. Những trang sách ấy không còn đơn thuần là tiểu sử, mà trở thành nhân chứng lặng lẽ cho một tình yêu Tổ quốc đến độ tận hiến, cho một nhân cách vĩ đại mà vẫn đầy người – già đi trong tiếng thơ, yếu đi trong ánh nhìn nhân hậu và sống mãi trong trái tim của cả dân tộc.

Tôi đã đọc đi đọc lại nhiều lần trang sách viết về mùa hè năm 1969, khi Bác tiếp nữ phóng viên người Cuba. Giữa cuộc trò chuyện tưởng chừng như xã giao, Bác bất ngờ cúi đầu nói chậm rãi: *“Tôi nghĩ rằng tôi chưa làm trọn nghĩa vụ cách mạng của tôi đối với đồng bào miền Nam; mặc dù như vậy, tôi biết rằng đồng bào miền Nam vẫn luôn yêu quý tôi cũng như tôi luôn luôn yêu quý đồng bào. Ở miền Nam, tôi không phải là Chủ tịch Hồ Chí Minh, mà là Bác Hồ.”* Tôi đã nín lặng rất lâu sau khi gấp trang sách ấy lại. Đó không chỉ là một câu nói, mà là di ngôn mềm mại của một trái tim sắt thép được tôi luyện đã gần như cạn kiệt dòng máu thể xác nhưng vẫn “đỏ rực” tấm lòng với đồng bào. Có lẽ không cần một tuyên ngôn chính trị nào hùng hồn hơn nữa. Chỉ bằng một mệnh đề giản dị – “tôi là Bác Hồ” – Người đã xóa đi mọi khoảng cách giữa lãnh tụ và nhân dân, giữa chức danh và máu thịt. Đó là lời của một người cha chưa kịp trở về nhà sau bao năm xa cách.

Tôi bỗng nhớ đến vài câu trong bài thơ *“Viếng lăng Bác”* của nhà Thơ Viễn Phương – một thi phẩm cũng thấm đẫm cảm thức chia ly nghẹn ngào:

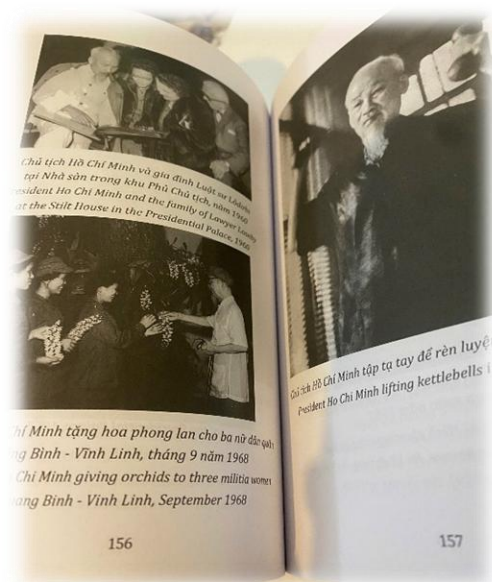
“Con ở miền Nam ra thăm lăng Bác

...

Ngày ngày mặt trời đi qua trên lăng

Thấy một mặt trời trong lăng rất đỏ...”

Người miền Nam ấy, khi lần đầu được ra Bắc để thấp nén nhang lòng trước anh linh Bác, đã gọi Bác là *mặt trời*, nhưng không phải mặt trời của vũ trụ mà là *mặt trời của nhân nghĩa, của lòng dân*. Đọc những dòng thơ ấy sau khi đã khắc trong tim lời nói của Người về miền Nam, tôi nhận ra: tình yêu lớn nhất không nằm trong những lần gặp gỡ, mà nằm trong khao khát khôn nguôi được trở về – như ánh mặt trời mùa đông nghiêng mãi về phương Nam trong vô vọng.

Hình 3. Những trang nội dung trong sách

Là một người sinh ra sau thời chiến, tôi chưa từng chứng kiến cảnh Bác ôm chiến sĩ nơi mặt trận hay ngồi viết thư gửi miền Nam trong đêm. Nhưng tôi đã cảm nhận được tình yêu ấy trong cách Người nhắc về miền Nam bằng giọng trầm buồn như một nốt lặng cuối cùng của bản trường ca cách mạng. Tôi tự hỏi rằng nếu một ngày kia, Bác thật sự đặt chân trở lại mảnh đất phương Nam, hẳn Người sẽ không cần lễ đón long trọng, chỉ cần đi giữa chợ quê, nhìn đàn em nhỏ chạy tung tăng, chắc có lẽ là đủ mãn nguyện rồi nhỉ?

Câu nói của Bác trở thành tấm gương sáng ngời của một nhân cách vĩ đại biết tự soi mình, biết khiêm nhường đến tận cùng. Ngay cả trong những ngày tháng sức khỏe suy kiệt, với những cơn ho ra máu và giọng nói dần yếu đi, Bác vẫn tự rèn luyện từng ngày, kiên trì tập đọc chỉ để có thể chúc Tết đồng bào bằng giọng đọc rõ ràng, mạnh mẽ. Đó là biểu hiện sống động nhất của *đức hy sinh – đức cần mẫn – đức trọn đạo làm người*. Càng đọc, tôi càng hiểu rằng, ẩn sâu trong từng chữ chỉ giản dị của Bác là một bản lĩnh phi thường và một nội tâm giàu yêu thương đến tận cùng. Trong ánh nhìn về miền Nam, Bác không chỉ gửi tình yêu cho một vùng đất, mà gửi trọn niềm tin vào một thế hệ – thế hệ như tôi – những người sinh ra trong hòa bình nhưng không được phép quên nỗi niềm dang dở của một người cha chưa kịp trở về nhà.

Tôi không sinh ra trong những năm tháng chiến tranh, cũng chưa từng bước chân đến chiến khu miền Nam hay đứng dưới bóng đa Tân Trào. Nhưng tôi tin rằng, có một cuộc cách mạng khác, âm thầm và bền bỉ hơn, đang diễn ra từng ngày trong tâm hồn những người trẻ như tôi: đó là cuộc cách mạng với chính bản thân mình – để sống đẹp hơn, đúng hơn, và *người hơn* mỗi ngày. Tôi là sinh viên ngành logistics – một ngành học tưởng chừng khô khan, gắn với số liệu, quy trình và những chuyến hàng vận chuyển không ngơi nghỉ. Nhưng nhờ đọc sách về Bác, tôi nhận ra: ngay cả khi không ở trong chiến hào, ta vẫn có thể “chiến đấu” – bằng sự tử tế trong từng tương tác, bằng sự nghiêm túc trong từng lần lắng nghe và bằng trách nhiệm trong từng công việc dù nhỏ nhất. Tôi tập cho mình thói quen sắp xếp công việc mỗi tối trước khi ngủ, như cách Bác thường lên kế hoạch lao động cho toàn hàng Pác Bó. Tôi học cách nói ít lại, làm nhiều hơn – và khi làm gì, cũng hỏi mình: “Việc này có vì người khác không?”.

Có lần tôi tham gia tình nguyện phát cơm đêm cho người vô gia cư ở Quận 5. Khi đến một ngã tư gần cầu chữ Y, chúng tôi bắt gặp một ông lão đang nằm nép mình dưới tấm bạt rách, bên cạnh là chiếc điện thoại cũ nhỏ rề rề phát bài *Tiến về Hà Nội*. Tôi đặt hộp cơm xuống, ông lão run run hỏi: “Cháu học ở đâu?”. Tôi trả lời: “Dạ, Đại học Nguyễn Tất Thành – trường mang tên Bác ạ.” Ông lão bật cười, đôi mắt như sáng rỡ trong đêm: “Vậy là cháu cũng là học trò của Bác rồi... Học Bác, thì ráng sống tử tế nha con.”

Đêm ấy, tôi đã khóc – không vì thương ông, mà vì thấy mình may mắn. May mắn vì đã đọc về một con người mà cả đời chưa từng bỏ quên bất kỳ ai, kể cả người nghèo nhất, mảnh đời nhỏ bé nhất. Và cũng vì nhờ Người, tôi biết rằng lòng yêu nước không chỉ có trong cờ đỏ sao vàng, mà còn nằm trong một hộp cơm đặt xuống bằng hai tay và một ánh nhìn không vội. Là sinh viên năm cuối, tôi từng nhiều lần đứng trước áp lực, thất bại, thậm chí muốn bỏ cuộc. Nhưng mỗi lần như thế, tôi lại mở sách Bác, đọc lại chuyện Người tập luyện lấy lại giọng đọc khi bị ho ra máu chỉ để đọc thơ chúc Tết cho đồng bào miền Nam. Tôi tự hỏi: *Một con người gần 80 tuổi còn nghiêm khắc với chính mình đến vậy, có gì tôi lại không vượt qua vấp trở ngại nhỏ?* Chính những trang sách ấy

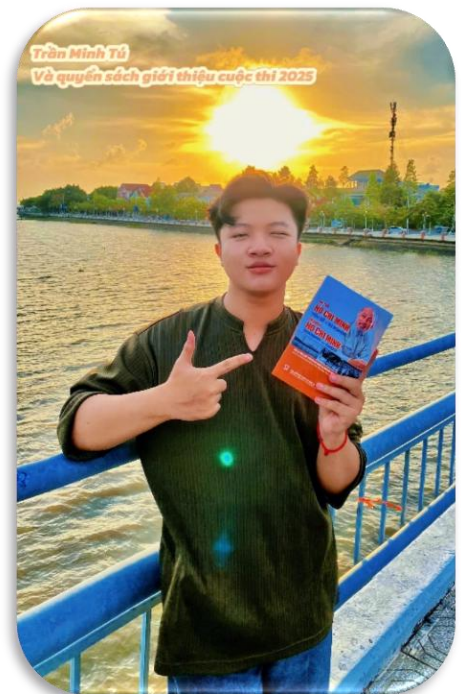
đã trở thành cột mốc tinh thần, khiến tôi biết cúi đầu khiêm tốn trước sự hy sinh và cũng biết ngẩng cao đầu sống xứng đáng.

Nếu học theo Bác là học làm người tử tế, thì tôi vẫn đang học – mỗi ngày.

Có những cuốn sách chỉ nên đọc một lần, rồi gấp lại và mang theo như một kỷ niệm. Nhưng cũng có những cuốn sách, như dòng sông lặng chảy, mỗi lần lội qua lại thấy một tầng sâu mới mẻ của lòng mình. “*Chủ tịch Hồ Chí Minh – Tiểu sử và sự nghiệp*” chính là một cuốn sách như thế — nơi ngôn từ không chỉ để kể, mà để sống lại; nơi từng dấu chấm, phẩy đều như nhịp thở của một cuộc đời đã hóa di sản.

Sự song hành giữa hai ngôn ngữ Việt – Anh không đơn thuần là một hình thức trình bày, mà là biểu hiện của một tâm vóc – của một con người không chỉ thuộc về một dân tộc, mà thuộc về nhân loại. Từng đoạn văn, từng dòng tiểu sử, khi được dịch sang tiếng Anh, như được đặt lên đôi cánh để bay ra thế giới – nơi mà hình ảnh Người không còn là “Chủ tịch Hồ Chí Minh” hay chỉ “Uncle Ho”, mà là biểu tượng của nhân ái, khiêm nhường và khát vọng giải phóng con người. Tôi không dám nói rằng mình hiểu hết Bác, chỉ qua một quyển sách hay vài dòng cảm nhận. Nhưng tôi tin, mỗi người trẻ như tôi – nếu có thể dành vài giờ để lật từng trang sách này, đọc từng dòng song ngữ ấy – sẽ tìm thấy một phiên bản đẹp hơn của chính mình. Một phiên bản biết sống chậm lại, biết yêu sâu sắc hơn và biết cúi đầu trước những điều lớn lao mà âm thầm.

Và nếu có ai hỏi tôi: “*Bạn có yêu quý Bác Hồ không?*” — có lẽ, tôi sẽ không trả lời ngay, mà nhẹ nhàng đưa họ cuốn sách ấy, rồi mỉm cười: “*Bạn hãy đọc thử đi... đọc bằng cả hai thứ tiếng – và cả hai phía của trái tim mình.*”

Hình 4. Người viết và quyển sách